

על ל' וחקוק בהן עקר ברום
 עשרים, אמר להו הני למאן, אמרו
 ל' קעתיד הקב"ה להעמידן
 בשערי ירושלים, אחא לקמי' דר'
 יוחנן אמר ל' דרוש רבי, לך נאה
 לדרוש, כאשר אמרת כן ראיתי,
 אמר לו ריקה אלמלא ראית לא
 האמנת מלגלג על דברי חכמים
 אהה, נתן בו עיניו ונעשה גל של
 עלמות.

והנה בודאי שמעינן בזה קלריך
 להאמין בדברי החכמים,
 אבל נראה קיש בזה עוד לימוד,
 דהנה יפלא הא בשלמא אם דבר
 שהאדם לריך לעשות זה לוקח זמן,
 וכדי שיהי' מוכן לריך להתחיל
 הרבה לפני זה, אבל המלאכים הא'
 ברגע א' יכולים לעשות הכל,
 ובשביל מה הולרכו כבר אז לנסר
 האבנים, ור' יוחנן הי' דור
 החמישי אחרי החורבן ומן אז
 עברו כל כך הרבה דורות ולמה
 הולרכו כבר אז לחקוק, ואפילו אם
 כל רגע הי' יכול להיות בנין
 המקדש, מ"מ למה הולרכו כבר אז
 להתחיל, דהא ברגע א' יכולים
 לעשות זה.

והנה הרבה פעמים כשנזכר ענין
 ישועה נזכר בלשון למיחה,
 כגון מלך ממית ומחי' ומלמיחה

ישועה, וכן זורע נדקות מלמיחה
 ישועות, וכן בעוד מקומות, ולמה
 זה נזכר בשם למיחה הא ישועת ה'
 כהרף עין, וע"כ דאה"נ דהישועה
 בעלמא היא כהרף עין, אבל כדי
 שתהי' ישועה אין זה פתאום, כי
 הנהגת הקב"ה הוא שדבר גדול
 נעשה באופן של למיחה, והרבה
 פרטים ודברים הם המכינים את
 המלב של ישועה וזה הא נקרא
 למיחה.

וכן כתוב בספר המליצה (פ"ה)
 שחיבר הרמח"ל דלמיחה קייך
 על ענין שעדיין נסתר, וכיון שכן
 ישועות כלל ישראל שזה מהדברים
 הכי גדולים בהנהגת הקב"ה
 בבריאה, זה נעשה באופן של
 התכונות גדולה להביא את
 התכלית.

ובמדרש (הובא בילקוט שמעוני
 פ' וישב קמ"ד) מובא על
 הפסוק בירמי' (כ"ט י"א) כי אנכי
 ידעתי את המחשבות, שבטים היו
 עסוקין במכירתו של יוסף, ראובן
 הי' עסוק בשקו ובתעניתו, ויהודה
 ירד ליקח לו אשה והקב"ה מביא
 אורו של משית.

והיינו דמלמדנו דאף על פי
 שלכאורה כל הדברים
 האלה אינם מראים כלל על אורו